

1

Tee Ray en zijn zoon woonden op de achterveranda van een oud *shotgun house* – een smal, langwerpige huis in een rij dicht op elkaar staande, identieke huizen in Irvine Street in een deel van de stad dat, liefkozend en spottend, Little Angola werd genoemd. Het huis was eigendom van een krachtpatser die met Thick werd aangesproken, of Mr Thick zoals hij liever had, maar Thick wilde eigenlijk niet dat er iemand op zijn achterveranda woonde, zelfs niet voor een paar rotcenten. De kamers binnen waren ook verhuurd, voor een paar dollar, aan mensen die zo arm waren dat Tee Ray en Jameel soms blij waren dat ze buiten woonden. Maar de winter kwam eraan en Tee Ray wist dat ze weg moesten. Op de doorzakkende veranda van Mr Thick hadden ze twee maanden hun kostje bij elkaar gescharreld en elke dag gezworen dat ze een nieuwe woonplek zouden zoeken.

Maar Tee Ray had geen baan. Hij had vis afgeleverd bij dure restaurants in de buitenwijken maar was ontslagen. Een ander baantje was ook geen succes en in Little Angola was er maar weinig werk. Tee Ray was drieëndertig, en volgens de krant was de helft van de zwarte mannen van zijn leeftijd of jonger werkloos. De meesten kwamen uiteindelijk in de drugssmokkel terecht en gingen van daaruit naar de gevangenis of naar het kerkhof. Tee Ray was vastbesloten beide bestemmingen te vermijden. Zijn leven draaide om Jameel, die net veertien was geworden en ongetwijfeld op straat zou belanden. Zóú belanden? Hij wás al op straat en wanneer ze geen vaste woonplek

zouden vinden had de jongen geen enkele kans. Zijn moeder had hem jaren geleden verlaten, maar dat maakte niet uit. Zij en Tee Ray hadden nooit iets gehad wat ook maar op een huwelijk leek en ze was verdwenen toen het kind vier was.

Via een vriend leerde Tee Ray een *crack runner* kennen, Tox. Echte namen werden nooit gebruikt, alleen bij- en schuilnamen, en zelfs die veranderden soms elke week. Tox werkte voor een onbekende baas die opdrachten aannam van iemand hogerop in de keten. Tee Ray wist niet wie de grote jongens waren, maar dat wilde hij ook niet weten. Ze zeiden dat de crack die Little Angola binnenkwam afkomstig was van een Mexicaans kartel. De cocaïne die de blanke wijken overspoelde kwam uit Zuid-Amerika en de handel werd aangestuurd door een plaatselijke gangster, een man die een jaar geleden de doodstraf had gekregen.

Dat soort dingen interesseerde Tee Ray niet echt; hij was gericht op overleven. Hij had gehoord dat Tox op zoek was naar een oudere man, iemand die misschien betrouwbaarder was. De jonkies werden gebruikt als de *cashiers* – de echte straatdealers die het spul overhandigden als de klanten het geld betaalden. Omdat zij het kwetsbaarst waren, liepen zij de grootste kans om gearresteerd te worden. Hun bazen werkten in de schaduw, altijd alert en klaar om te verdwijnen. Nadat een knaap een paar jaar als cashier had gewerkt en slim genoeg was geweest om niet gepakt te worden, werd hij vaak gepromoveerd. De meesten kwamen echter niet zover en werden opgepakt, weigerden hun mond open te doen, werden door het juridische systeem gesluisd en daarna weggestuurd.

Tee Ray was weliswaar platzak maar niet van plan om op straat crack te gaan verkopen. Hij was wel bereid om het spul – gewapend – door de stad te vervoeren en wat risico's te nemen, maar hij was vastbesloten om het te overleven. Hij zou het parttime doen en wat geld opzijzetten terwijl hij een echte baan zocht. Daarna wilde hij samen met Jameel uit Little An-

gola verhuizen. Maar ja, dat wilde iedereen. Iedereen wilde een baan. Iedereen wilde een beter leven, weg van de straat en de drugs en het geweld en de hopeloosheid. Een neef van Tee Ray werkte in een bandenfabriek en verdiende twintig dollar per uur, meer zelfs als hij overwerkte, en hij had een vrouw die lerares was. Ze woonden in een eenvoudig huis met bloemen langs de trottoirs en een bovengronds zwembad in de achtertuin. Meer verlangde Tee Ray niet, hij hoefde niets chics, niets duurs, alleen een waardig leven verdiend met eerlijk werk.

In plaats daarvan vervoerde hij crack door Little Angola, te voet. Hij ontmoette Tox na het invallen van de duisternis in een verlaten pakhuis aan het einde van een in de burgeroorlog verwoeste straat die zelfs de politie vermeed. Andere stoere jongens liepen de kleine kamers in en uit, iedereen keek argwanend om zich heen en niemand zei veel. Eén verkeerd woord kon een schietpartij uitlokken. Tee Ray gedroeg zich zelfverzekerd omdat dat moest, maar vanbinnen was dat wel anders. Hij wilde hier helemaal niet zijn!

Tox zei: 'Mooie jas. Hoe kom je daaraan?'

'Liefdadigheid. Heb er tien dollar voor betaald. Ten minste twee maten te groot.' Hij trok hem uit en liet hem op de grond vallen.

'Het zal wel gaan. Hier.' Tox pakte een dik vest van een spijker aan de muur dat was voorzien van een extra voering vol zakjes crack. Het ding woog zeker vijftien kilo. 'Honderd zakjes,' zei Tox.

'Waar moet ik naartoe?' vroeg Tee Ray en hij trok het vest aan en deed zijn jas eroverheen.

'Weet ik nog niet zeker. De Bulls zijn vannacht gezien, dus misschien ontstaan er problemen.' Tox gaf Tee Ray een goedkope prepaidtelefoon. 'Houd die bij de hand. Heb je een wapen?'

Uit de achterzak van zijn spijkerbroek haalde Tee Ray een

.38 met een extra korte loop en zonder serienummer.

Tox keek ernaar, haalde zijn schouders op alsof het wapen niet veel voorstelde en zei: ‘Kan ermee door. Maar gebruik hem alleen als het echt moet.’

Tee Ray zei bijna ‘Ik heb hem nog nooit gebruikt’, maar hield zijn mond. Twee jaar geleden had hij het wapen van een straatdealer gekocht om zichzelf te kunnen beschermen. Hij kon zich niet voorstellen dat hij écht iemand zou doodschieten, maar de Bulls waren rivaliserende drugsdealers die bekendstonden om hun gewelddadigheid. Tee Rays knieën knikten. Drugsdealers moesten zich niet alleen bezighouden met undercoveragenten maar ook met de concurrenten in hun eigen territorium.

Een jaar geleden was een inmiddels beruchte drugsdeal in Little Angola uit de hand gelopen toen twee bendes en een stel *narcs* – undercoveragenten van de narcoticapolitie – in een hevig vuurgevecht verwickeld raakten, waarbij het soms leek of iedereen op iedereen schoot. Drie criminelen werden gedood, één agent stierf en één raakte zwaargewond. Acht verdachten waren nog in afwachting van hun proces. Een maand lang stonden de kranten er vol van en gingen politici hevig tekeer, maar een jaar later was er op straat nog niets veranderd. Er was veel vraag naar crack en iemand moest het leveren.

Tee Ray wist zeker dat hij ernstige problemen kon voorkomen en was vastbesloten zijn pistool niet te gebruiken. Als hij werd betrapt en gearresteerd, zou hij zijn straf accepteren als een man. Maar hij zou onder geen voorwaarde iemand doden. Hij kende te veel mannen die in de gevangenis zouden sterven. Drugshandel kon je een zware straf opleveren, maar als je een vuurwapen gebruikte sloten ze je soms voor eeuwig op.

Hij verliet het pakhuis en dwaalde door de schaduwen en de stegen van Little Angola. Er waaide een kil briesje vanaf

de rivier; het was de koudste nacht van het seizoen. Hij dacht aan Jameel en hoopte dat de jongen was waar hij hoorde te zijn: in een provisorische tent op de veranda, terwijl hij zijn huiswerk voor geschiedenis doornam in het vage licht van een lampje op batterijen. Als Jameel daar niet was, was hij bij de YMCA aan het basketballen. Hij was nu al langer dan Tee Ray, dun en soepel, en in staat om over het bord heen te springen. Er liepen scouts rond bij de Y, van wie al een paar met de jongen hadden gepraat. Als Jameel bleef groeien, ontsnapte hij misschien aan het straatleven dankzij een volledige studiebeurs. Tee Ray droomde daarvan, maar hij wist niet zeker of Jameel zelf grote verwachtingen had; de jongen hield niet van de sport, was niet echt gemotiveerd. Tee Ray was bang dat zijn zoon zo'n getalenteerde sporter was die de drive miste, die te lui was om te werken.

Tee Rays telefoon trilde. Tox vertelde hem dat hij naar de rivier moest gaan, naar een plek die Pier 40 werd genoemd. Tien minuten later liep Tee Ray een openbaar toilet binnen, een verlaten, groezelige plek. Er hing een sterke, niet te identificeren stank. Een jongen die ongeveer even oud leek als Jameel en een Lakers-petje droeg, kwam binnen en zei: 'Volgens Tox heb je er twintig.'

Hij gaf hem snel twintig zakjes en een paar seconden later was de jongen verdwenen.

Tee Ray bleef vijf lange minuten wachten, in het enige wchokje. Daarna deed hij de deur open. Als ze waren gezien, zou de jongen al handboeien om hebben en werd hij opgevocht door de politie. Maar alles was rustig.

Hij liep snel weg, dook een steeg in en belde Tox. Terwijl hij op instructies wachtte, dwaalde hij door Little Angola. Hij keek bij de veranda, maar Jameel was er niet. Tee Ray hoopte dat de jongen bij de Y was.

Toen belde Tox en zei dat hij naar de Flea Market moest gaan.

2

De Flea Market was een huizenblok dat tijdens de rassenrellen van 1968 was afgebrand en met de grond gelijk was gemaakt. In de loop der tijd waren de meeste verkoolde ruïnes platgewalst en opgeruimd. Alle eigenaren waren dood, vertrokken of ongeïnteresseerd, en ten slotte had de gemeente er bomen geplant, een paar panden neergezet en trottoirs en een vijver aangelegd. De stad verleende vergunningen aan straatverkopers en handelaren, zodat er nu van alles te koop werd aangeboden. De Flea Market was een drukke plek geworden, niet alleen overdag als de huisvrouwen bij de kraampjes voedsel en goedkope kleren kochten, maar vooral 's avonds als kopers uit de hele stad naar Little Angola kwamen voor crack en andere drugs. Blanke kinderen vonden dat het er veilig genoeg was voor snelle deals, en zwarten wisten wie er dealde en naar wie ze toe moesten. De politie dacht dat de rest van de stad veiliger, iets veiliger, was als ze de meeste handel tot één gebied konden beperken. Ze hielden de Flea Market in de gaten maar grepen er zelden in. Er kon toch nooit een einde aan de drugshandel worden gemaakt, dus was het huidige beleid: proberen de handel een beetje onder controle te houden.

Dit beleid vereiste echter ook af en toe een inval. Als de dealers niet werden geïntimideerd, zouden ze steeds brutaler worden en hun territorium uitbreiden. De verstandige strategie werd: één of twee lui per jaar doden.

Volgens de instructies liep Tee Ray naar de zuidoostelijke hoek van het blok, het donkerste deel van de Flea Market, een

gebied waar de lantaarns met luchtbuksen kapot werden geschoten zodra de stad ze had vervangen. Achter een rij verlaten kramen ontmoette Tee Ray een andere anonieme collega. Hij trok eerst zijn liefdadigheidsregenjas uit, daarna zijn vest en overhandigde binnen een paar seconden zijn hele handel. De man verdween zonder een woord, en Tee Ray griste zijn jas van de grond. Daarna belde hij Tox, die hem opdracht gaf terug te komen naar het pakhuis voor een nieuwe lading.

Crump Street grensde aan de zuidkant van de Flea Market en stond vol geparkeerde auto's. Tee Ray liep snel over het trottoir en probeerde voldoende moed te vatten om Tox te bellen en hem te vertellen dat hij ermee ophield. Hij had net driehonderd dollar verdiend en wilde zijn zoon gaan zoeken.

Opeens werd zijn aandacht getrokken door een plotselinge beweging links van hem aan de overkant van de straat. Er sprong een man tussen twee auto's vandaan die schreeuwde: 'Politie! Verroer je niet!'

Tee Ray verstijfde en stak zijn handen omhoog.

'Op de grond!' schreeuwde de agent.

Tee Ray zakte door zijn knieën, zijn handen nog steeds zo hoog hij kon.

De agent rende de straat over en stapte honderd meter voor Tee Ray op het trottoir. Hij was blank en mager, droeg een spijkerbroek, een Blackhawk-trui, een rapperspetje en combatlaarzen, en zo te zien was hij alleen. Hij hield een zwart pistool in zijn beide handen en terwijl hij naar Tee Ray toe liep, richtte hij het pistool op hem. 'Liggen!' schreeuwde hij.

'Niet schieten, man!' riep Tee Ray.

De agent liep gebukt naar hem toe, alsof hij werd beschoten, en vuurde toen. De eerste kogel raakte het trottoir voor Tee Ray en spatte stukjes beton in zijn gezicht.

'Niet schieten!' gilte Tee Ray, terwijl hij wanhopig zijn handen boven zijn hoofd heen en weer zwaaide.

De tweede kogel schampte de dikke schoudervulling van

zijn veel te grote regenjas. De derde kogel raakte hem in zijn linkerelleboog, waardoor hij in het rond tolde. Hij gilte van de pijn, terwijl hij wanhopig onder een geparkeerde auto probeerde te kruipen.

‘Verroer je niet!’ schreeuwde de agent. Hij schoot weer en de vierde kogel raakte de zijkant van de auto.

Tee Ray slaagde erin zijn .38 uit zijn zak te halen. Hij schoot twee keer. De eerste kogel miste. De tweede kogel, een wonder, raakte zijn aanvaller in het rechteroog.